

υψούτο, ως άκινητος γύγας, δέ πύργος τοῦ Νέλ.

Ο δούξ δ' Ἀνζουόν είχε παρακολουθήσει ἀπόστας τὰς φάσεις τῆς δύσεως τοῦ Ηλίου μετὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ δόπιον πᾶς πεφυλακισμένος παρέχει εἰς τὰ τοιούτου εἴδους θεάματα.

Εἶχε παρατηρήσει τὸ θαυμάσιον θέαμα τῶν παλαιῶν Παρισίων μετὰ τῶν εἰς ἀπόστασιν ὥρας χρυσούμενων ὑπὸ τῶν ἀστερίων τοῦ δύσοντος ήλιου καὶ ἐπαργυρουμένων ὑπὸ τῶν πρώτων ἀκτίνων τῆς σελήνης στεγῶν τῶν οἰκιῶν εἰτα δέ, βαθυτόν, κατελήφθη ὑπὸ μεγίστου τρόμου, ἵδων πυκνὰ νέφη καλύπτοντα τὸν οὐρανὸν καὶ προμηνύοντα θύελλαν.

Μεταξὺ τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζουόν ἦτο καὶ ὁ ὑπερβολικὸς φόβος τῶν βροντῶν.

Τότε, θὰ προύτιμα νὰ παρευρίσκοντο οἱ εύνοούμενοι ἐν αὐτῷ τῷ θαλάμῳ του καὶ ἔν τι ἔμελλον νὰ τὸν προσβάλλωσιν.

Οὐχ ἦτον, δὲν ἐτόλμα νὰ τους καλέσῃ, ἵνα μὴ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὰ σκάμματα αὐτῶν.

Ἐδοκίμασε νὰ κατακλιθῇ, ἀλλὰ δὲν ἡδυνήθη νὰ κοιμηθῇ· ἡθέλησε ν' ἀναγνώσῃ, ἀλλὰ τὰ γράμματα ἑστροβίλιζον πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν τους διαβούλοις ἐδοκίμασε νὰ πίῃ, ἀλλ' ὁ οῖνος τῷ ἐφάνη πικρός· ἔψαυσεν ἀκροίς δικτύοις τὴν ἀπὸ τοῦ τοίχου ἡρτημένην κιθάραν τοῦ Αύριλύ, ἀλλ' ἡσθάνθη, ὅτι οἱ παλμοὶ τῶν χορδῶν ἐπεγήργουν κατὰ τοιούτον πρόπον ἐπὶ τῶν νεύρων του, ὥστε προύκάλουν δάκρυα.

Τότε, ἤρχισε νὰ βλασφημῇ ως εἰδωλολάτρης καὶ νὰ θραύνῃ πᾶν τὸ προστυχόν.

Ἔτοι οίκογενειακὸν ἐλάττωμα, εἰς τὸ ὄποιον είχον συνεθισθῆ ἐις τὸ Λούθρον.

Οἱ εύνοούμενοι ἡμιτηνέψαν τὴν θύραν, ὅπως πληροφορηθῶσι περὶ τοῦ αἰτίου τοῦ θορύβου, πλήν, ἰδόντες ὅτι ὁ πρίγκηψ διεκέδαζεν, ἐπανέκλεισαν αὐτήν, ὅπερ ἐδιπλασίασε τὴν ὄργην αὐτοῦ.

Μόλις είχε θραύσει ἐν κάθισμα, ὅτε ἡ κούσθη ἥχος θραυσμένης κρυστάλλου, ταύτοχρόνως δ' ὁ δούξ δ' Ἀνζουόν ἡσθάνθη ὁξύν πάνον εἰς τὸ ισχίον.

Πρώτη αὐτοῦ ἴδεα ὑπῆρξεν, ὅτι εἶχε τραυματισθῆ διὰ πυροβόλου ὅπλου ὑπὸ δολοφόνου τοῦ βασιλέως.

— Α! προδότα! ἁ! ἀνανδρε, ἀνεφώνησε, διατάττεις νὰ με πυροβολήσωσιν, φέ μοι ὑπερσχέθης! — Α! ἀπέθανον!

Ἐρρίφθη δ' ἐπὶ τοῦ τάπτητος.

Ἐνῷ δύμας ἐπιπτεν, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ σκληροῦ ἀντικειμένου, ἀνωμαλοτέρου καὶ ἴδιας μεγαλητέρου σφρίρας τυφείου.

— Ω! μία πέτρα, εἶναι, λοιπόν, βολὴ μικροῦ τηλεβόλου; Θὰ ἤκουον δύμας τὸν κρότον.

Συγχρόνως συνέστειλε καὶ διέστειλε τὴν κνήμην του, ἔβεβαιώθη δ' ὅτι δὲν εἶχε θραυσθῆ τὸ ὄστον, μόλονότι ἡσθάνετο δριμὺν πόνον.

Ἐλαχέ τὸν λίθον καὶ ἔξητασε τὴν τεθραυσμένην ψελον τοῦ παραθύρου.

Ο λίθος εἶχεν ἔξακοντασθῆ τόσον δρμη-

τικῶς, ώστε ἡ ψελος εἶχε μᾶλλον διατρυπηθῆ ἢ θραυσθῆ.

Ο λίθος ἐφαίνετο τετυλιγμένος ἐντὸς χάρτου, ἐπομένως αἱ σκέψεις τοῦ δουκὸς ἔλαβον ἀλλοίαν διεύθυνσιν.

Μήπως ὁ λίθος προήρχετο ἀπὸ φίλον καὶ οὐχὶ ἀπὸ ἔχθρον;

Ἴδρως κατέβρεξε τὸ μέτωπόν του, διότι ἐπίσης ἡ ἐπίληπτη προξενεῖ ἀγωνίαν, ως ἡ ἀπελπισία.

Ο δούξ ἐπλησίασεν εἰς τὸ φῶς.

Τῷ δούξ, διότι τετυλιγμένος ἐντὸς τεμαχίου χάρτου, συγκρατουμένου διὰ μεταξίου ὑφάσματος.

Ο δούξ, ἐντὸς δευτερολέπτου, ἔτχισε τὸ ὑφάσμα, ἔξετύλιξε τὸν χάρτην καὶ ἀνέγνωσεν ἡσθάνθη δ' ἔχυτὸν ἀναγενώμενον.

— Ἐπιστολή, ἐψιθύρισε, βίφας περὶ ἀυτὸν λαθραῖον βλέμμα.

Ίδού τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς:

· Απηγόρευε νὰ μένετε ἐγκεκλεισμένος εἰς τὸ δωμάτιον; · Αγαπάτε τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὴν ἐλευθερίαν; Εἰσέλθετε ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν τῷ ὅπλῳ ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας εἶχε κρύψει τὸν δυστοχό φίλον αἱ Δελαμόλ, ἀνοίξατε τὸ ἐμπάριον, μεταποίησατε τὸν τελευταῖον σύρτην καὶ θελέτε εὑρεῖ, διὰ τοῦ πιπλοῦν βάθος ἐντὸς τούτου ὑπάρχει κλίμαξ ἐκ μετάξης· λάβετε αὐτὴν καὶ προσαρμόσατε εἰς τὸν ἔξωτην, δύο δρυμάλεις βραχίονες θέλουσι κρατήσει τὸ ἀκροντίον αὐτῆς ἐντὸς τῆς τάφρου. · Ιππος, ταχὺς ως τὴν σκέψιν, θέλει φέρει φέρει θύμας εἰς ἀσφαλές μέρος.

— Εἴς φίλος.

— Εἰς φίλος! ἀνεφώνησεν ὁ δούξ· εἰς φίλος· ω! ἡγνόουν, ὅτι εἶχον τοιούτον. · Άλλα τίς εἶναι, λοιπόν, οὗτος ὁ φίλος, δοτὶς μεριμνᾷ ὑπὲρ ἐμοῦ;

· Εσκέφθη ἐπὶ μίαν στιγμήν πλήν, ἀγνοῶν τίνα νὰ ὑπολάβῃ, ἔδραμε πρὸς τὸ παράθυρον, ἀλλ' οὐδένα διέκρινε.

— Μήπως εἶναι παγίς; ἐψιθύρισεν ὁ πρίγκηψ, παρὰ τῷ ὄποιᾳ πρωτεύοντος αἰσθηματοῦ ἥτο ὁ φόβος.

· Οπως δήποτε, προσέθετο, δύναμαι νὰ βεβαιωθῶ, ἐὰν τὸ ὑφάσματος ἔχῃ διπλοῦν βάθος καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ ἡ κλίμαξ.

Χωρὶς δὲ νὰ μετατοπίσῃ καὶ λάθῃ μεθ' εαυτοῦ τὸ φῶς, ἀποφασίσας, πρὸς μείζονα ἀσφαλειῶν, ν' ἀκεσθῇ εἰς μόνην τὴν μαρτυρίαν τῆς ἥχης του, δίηθυνθη πρὸς τὸ υποδεικνύομενον δωμάτιον.

· Ηνέψει τὸ ὑφάσματος, ἡρεύνησεν ἀπόστας τὰς σανίδας αὐτοῦ, ὅτε δ' ἐφθασεν εἰς τὴν τελευταῖαν, ἐπίσεν αὐτήν, διὰ τοῦ βάρους τοῦ σώματός του, καθ' ὅλας τὰς πλευράς αὐτῆς, ἡσθάνθη δ' ἐπὶ τέλους, ὅτι ἡ σάνις ἀνηγείρετο.

Παραχρῆμα εἰσήγαγε τὴν χεῖρα του ἐντὸς τοῦ κενοῦ καὶ ἡσθάνθη τὴν ἐπαφὴν κλίμακος ἐκ μετάξης.

· Ως ὁ κλέπτης φεύγει μετὰ τῆς λείας του, δροίως ὁ δούξ κατέφυγεν εἰς τὸν θάλαμόν του, συναποφέρων τὸν θησαυρόν του.

Δέκα ώραι εστήμανον καὶ ὁ δούξ ἀνεμήσθη τῆς ἐπισκέψεως τῶν φυλάκων του, ἐπομένως ἔσπεισε καὶ ἀπέκρυψε τὴν κλίμακαν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον ἀνακλίντρου, ἐπὶ τοῦ ὄποιου ἔξηπλωθη.

· Η κλίμαξ ἥτο τόσῳ τεχνητώς κατεσκευασμένη, ώστε ἐκρύπτετο ἐντελῶς ἐντὸς τοῦ μικροῦ χώρου, εἰς τὸν ὄποιον δούξ εἶχε θέσει αὐτήν.

Τῷ ὅντι, δὲν εἶχον παρέλθει πέντε λεπτά τῆς ώρας, ὅτε ἐπεφάνη ὁ Μωζίρον, φέρων κοιτωνίτην καὶ κρατῶν εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα γυμνὸν ξίφος, εἰς δὲ τὴν δεξιάν, λυχνίαν.

· Ενῷ εἰσήρχετο, ἐξηκολούθει νὰ λαλῇ πρὸς τοὺς φίλους του.

— · Ή δρόκος εἶναι ωρισμένη, εἶπε μία φωνή· πρὸ ὀλίγου συνέτριβε τὰ πάντα· πρόσεξον μὴ σε κατασπαράξῃ, Μωζίρον.

— · Αναιδῆ! ἐψιθύρισεν ὁ δούξ.

— · Νομίζω, ὅτι ἡ Υμετέρα Υψηλότης μοι ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μοι ἀπευθύνει τὸν λόγον, εἶπεν ὁ Μωζίρον προπετέστατα.

· Ο ἔτοιμος ν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν ὄργην του δούξ συνεκράτησεν ἔκατον, σκεφθείς, ὅτι πᾶσα ἔριξε θάνατον ἀναγενώμενον.

· Κατέστειλε λοιπὸν τὴν ἀγανάκτησίν του καὶ ἔστρεψε τὸ ἀνακλιντρόν του, ώστε ἔδειξε τὰ νῶτα πρὸς τὸν νεκνίαν.

· Επεται συνέχεια.

Διλ.

ΝΥΞ ΕΥΘΥΜΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Guy de Maupassant]

— · Α!, εἶπεν ὁ λοχαγὸς κόμης δὲ Γαράν, πῶς ἐνθυμοῦμαι ως νὰ ἥτο τόρος, κατὰ ποιὸν τρόπον ἐωρτάσαμεν τὰ Θεοφάνεια! ἐν καιρῷ τοῦ πολέμου!

· Ήμην τότε λοχίας τῶν οὐσσάρων καὶ ἀπὸ δεκαπέντε νήμερῶν περιεπλανώμην μετὰ τῶν ἀνδρῶν μου ως πρόσκοπος, ἔχων ἀπέναντί μου γερμανικήν τίνα προφυλακήν. Τῇ προτεραιά εἶχομεν συναντηθῆ μὲν μερικούς οὐλάνους καὶ διαξιφισθῆ μετ' αὐτῶν, ἐφονεύσαμεν δὲ ίκανούς καὶ ἔχασαμεν τρεῖς ίδικους μας, μεταξὺ τῶν δοπιών καὶ τὸν καύμενον τὸν μικρὸν Ρωδεβίλ, δὲν τὸν ἐλησμονήσατε βέβαια, τὸν Ιωσήφ δὲ Ρωδεβίλ.

· Ανήμερα τῶν Θεοφάνειων ὁ λοχαγὸς μου μὲ διέταξε νὰ πάρω δέκα ιππεῖς καὶ νὰ μεταβῶ δύος καταλάβω καὶ φυλάξω καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὸ χωρίον Πορτερέν, ἐν φίλον γείνη πέντε συμπλοκαὶ ἐντὸς τριῶν ἔδρων, δὲν ἔμενον δὲ ἐν τῇ σφρικοφαλεῖ αὐτῇ πλέον οὔτε εἰκοσιν οἰκίαις δρυίαις οὔτε δέκα κατοικοὶ ὄλοι-ὅλοι.

· Επῆρα λοιπὸν δέκα ιππεῖς καὶ ἀνεχώρησα περὶ τὰς τέσσαρας μετὰ μεσημβρίαν. Εἰς τὰς πέντε, νύκτα πλέον, ἐφθάσαμεν εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Πορτερέν. · Έκεὶ ἐσταμάτησαν καὶ διέταξα τὸν Μαρκάς, τὸν γνωρίζετε τὸν Πέτρον δὲ Μαρκάς δοτὶς ἐνυπεύθη ἔπειτα τὴν μικρὰν Μαρτέλ-Ω-

1. · Ως γνωστὸν τὰ Θεοφάνεια (Jour des Rois) έρπταζονται ἐν τῷ καθολικῷ κόσμῳ μετ' ιδιαιτέρας ὄλως μεγαλοπρεπεῖας, κατ' ἔξαιρετικὸν θύμον, ἐπιστήμως, σχεδὸν ως παρ' ἥμιν ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, διὰ πανυγιῶν εὐθύμων, χορῶν, συμποσίων, καθ' ἀκόπεται καὶ τὸ λεγόμενον gâteau des Rois, ἀνάλογον πρὸς τὴν ιδικήν μας βασιλόπιτταν, κτλ. Τοιαύτην δὲ τινὰ ἔορταν οἱ Θεοφάνειων κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου ἔγινε ως ὑπόθεσιν καὶ τὸ παρὸν διήγημα, ἐν τῶν νεωτέρων τοῦ διασήμου γάλλου συγγραφέως Guy de Maupassant.

Σ. τ. Μ.

βελέν, τὴν κόρην τοῦ μαρκησίου Μαρτέλ-
'Ωβελέν, νὰ εἰσέλθῃ μόνος εἰς τὸ χωρίον
καὶ νὰ μοῦ φέρῃ πληροφορίας περὶ αὐτοῦ.

Εἶχα ἔκλεξη ὅλῳ ἔθελοντας, παιδεῖ
καλῶν οἰκογενειῶν καὶ τοὺς δέκα. Εἶνε
εὐχάριστον ὅταν εἴσαι εἰς τὸν στρατὸν νὰ
μὴν ἔχῃς ὑπὸ τὰς διαταγάς που τιποτέ-
νης. Οἱ Μαρκᾶς ἡτον ἔξυπνότατος, πο-
νηρὸς ως ἀλώπηκ καὶ εὐλύγιστος ὡς ἑρπε-
τόν. "Ηξευρε νὰ μυρίζεται τοὺς Πρώσους
ὅπως ὁ σκύλος τοὺς λαγωφούς, νὰ εὑρίσκῃ
τρόφιμα ὅπου θὰ ἐφορύσσαμεν τῆς πείνας
χωρὶς αὐτόν, καὶ νὰ λαμβάνῃ πληροφο-
ρίας πάντοτε ἀσφαλεῖς ἀπὸ ὅλον τὸν κό-
σμον μετ' ἀπιστεύτου ἐπιτηδεύτητος.

Προτοῦ περάσουν δέκα λεπτὰ ἐπέστρεψε.

— "Ολακαλά, μοῦ λέγει. Εἶνε τρεῖς
ἡμέραι ὅπου δὲν ἐπέρασε κανεὶς Πρώσος
ἀπ' ἄποδον. Αλλά, φρικτὸ τὸ χωρό. Ψυχὴ^{ζῶσα}. Επῆρα πληροφορίας ἀπὸ μία καλό-
γρη, ἡ ὁποία φυλάττει τέσσαρας-πέντε
ἀρρώστους εἰς ἓνα ἔρημο μοναστήριο.

Διέταξα νὰ προχωρήσωμεν καὶ εἰσῆλθο-
μεν εἰς τὸν κυριώτερον δρόμον τοῦ χωρίου.
Ἀμυδρῶς, μόλις ὅρκτὲ ἐν τῇ βιθείᾳ νυ-
κτί, διεκρίνοντο δεξιά καὶ ἀριστερά τείχη
ἀστεγα. Κατὰ διαστήματα φῶς τι ἔλαμ-
πεν ὅπισθεν ὑέλου γενναία τις ἡ πτωχὴ^{οἰκογένεια} θὰ εἴχε μείρη ὅπως φυλάξῃ τὴν
ἡμικρημνισμένην κατοικίαν της. Βροχὴ^{ηρχίσε} νὰ πίπτῃ, βροχὴ λεπτή, ψυχρά,
ἥτις μᾶς ἐπάγωνε πρὸς ἀκόμη διαπεράση
τὰ ἐνδύματά μας, ἀμέσως μόλις ἥγγιζε
τοὺς μανδύας μας. Οἱ ἵπποι μᾶς προσέ-
κοπτον ἐπὶ δοκῶν, ἐπὶ πετρῶν, ἐπὶ ἐπί-
πλων ἀφειμένων, ἀνατετραμμένων ἐν τῇ
ὅδῳ. Οἱ Μαρκᾶς μᾶς ὠδήγηε πεζός, προ-
πορεύμενος καὶ κρατῶν τὸν ἵππον του
ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ.

— Ποῦ μᾶς πές; τὸν ἡρώτησα.

— "Εχω ἓνα καλὸ κονάκι, ἀπεκρίθη.

Πράγματι δὲ μετ' ὄλιγον ἐστάθη ἐμ-
προσθεν μικρᾶς ἀστικῆς οἰκίας, σώκας ἀπο-
μεινάσσος, καλῶς κεκλεισμένης, ἐκτισμένης
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ ἔχουσης ὅπισθεν κήπου.

Διὰ χονδροῦ λίθου ἔσκεδρφωσε τὴν κλει-
δωνιάν, διέβη τὸν οὐδόν, ἔθραυσε διὰ λα-
κτισμῶν καὶ ὡθήσεων τὴν θύραν τῆς εἰσ-
όδου, ἤναψεν ἕνα κομμάτι κηρὶ τὸ δόπιον
εἴχε πάντοτε εἰς τὴν τοέπην του, καὶ προ-
ηγήθη ἡμῶν ἐν τῷ οἰκήματι, ὅπερ ἐφαί-
νετο ὡς ἀναπτυκτικὴ καὶ κομψὴ διαμονὴ^{πλουσίου} ἴδιωτου, ὁδηγῶν ἡμᾶς μετὰ τό-
σης θαυμασίας ἀκριβείας, ὡς νὰ εἴχε ζή-
ση δέκα ἔτη ἐντὸς τοῦ σπητεροῦ αὐτοῦ τὸ
ὅπιον ἔβλεπε διὰ πρώτην φοράν.

Δύο ἄνδρες ἀπομείναντες ἔξω ἐκράτουν
τοὺς ἵππους.

— Οἱ σταῦλοι πρέπει νὰ εἴνε ἀριστερά,
εἶπεν ὁ Μαρκᾶς πρὸς τὸν χονδρὸν Πονδε-
ρέλ, ὅστις τὸν ἡκολούθει τοὺς εἰδα ὅταν
ἔμβεινα. Πήγαινε καὶ βάλε τὰ ζῶα δὲν
τὰ χρειαζόμεθα.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς ἐμέ:

— Γέκτι δὲν δίδεις λοιπὸν διαταγάς!;
Πάντοτε μοῦ ἐφάνετο διασκεδαστικώ-
τατος ὁ παλληκαρδίας αὐτὸς καὶ τῷ ἀπε-
κρίθην γελῶν:

— Πηγαίνω νὰ βάλω πρώτα τοὺς φρου-

ρούς μου τριγύρω καὶ σὲ ξανακυρίσκω ἔδω.

— Πόσους ἄνδρας πέρνεις;

— Πέντε. Οἱ ἄλλοι θὰ τοὺς ἀντικατα-
στήσουν εἰς τὰς δέκα τὸ βράδυ.

— Καλά. Μ' ἀρίνεις τέσσαρας διὰ νὰ
φέρουν τὰς προμηθείας, νὰ μαγειρέσουν
καὶ νὰ στρώσουν τὸ τραπέζι. Ἐγὼ πάχω
νὰ 'θρῶ ποῦ είνε κομμάτια τὸ κρασί.

Μετὰ ἥμισειν ώραν, καθ' ἣν ἐποποθε-
τησα τοὺς σκοπούς μου εἰς τὰ ἀκρα τῶν
ἐρήμων ὅδων, αἴτινες ἔξεβλλον πρὸς τὴν
πεδιάδα, ἐπανῆλθον καὶ εύρον τὸν Μαρκᾶς
ἔξηπλωμένον ἐπὶ μεγάλης ἔδρας, ἡς εἰχεν
ἀφαιρέση τὸ ἐπίστρωμα, χάριν μεγαλειτέρως
πιλυτελείας, ὅπως ἔλεγε. Καὶ ἐθέρμανε
τοὺς πόδας του εἰς τὴν φωτιὰν καὶ ἐκά-
πνιζε σιγάρον, ούτινος ἡ ἔξαρτετος ὅσμη
ἐπλήρου τὸ δωμάτιον, μόνος, ἀκουμβῶν
τοὺς ἀγκώνας ἐπὶ τῶν βραχιόνων τοῦ κα-
θίσματος, μὲ τὴν κεφαλὴν χωμένην με-
ταξὺ τῶν δύο ώμων του, ροδόχρους, μὲ
βλέμμα λάμποντας καὶ ὑφες καταχογούμενον.

Ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ ἀντήχει ὁ
κρότος ἐπιτραπεζίων σκευῶν μετακινούμε-
νων καὶ τοποθετουμένων. Οἱ Μαρκᾶς μοῦ
ἔδιδε λογοδοσίαν τῶν γενούμενων κατὰ τὴν
χπουσίαν του μειδιῶν μακαρίων:

— Τὰ πρόχυμα πηγάδινον περίφημα.

Ηὔρε τὸ Βορδώ μέσα εἰς τὸν ὄρνιθῶν,
τὴν σαμπάνιαν ἀποκάτω ἀπὸ τὴν σκάλας
τῆς εἰσόδου, τὴν ρακήν, πενήντα μποτίλ-
λικις πρώτης ποιότητος, μέσα εἰς τὸν κη-
πον, χωμέναις ἀποκάτω ἀπὸ μὲδιντί^{μηλιά}
ποῦ μοῦ ἔφάνη σὺν νὰ ἔγερνε λίγο καθώς
τὴν ἔβλεπα μὲ τὸ λύχνο. Γιὰ σαβούρα ἔ-
χομε δύο κόττας, μία χῆνα, μεδί πάπιξ,
τρία πιτσούνγκα καὶ ἓναν κότσυφα βγαλ-
μένον ἀπὸ τὸ κλουβί του, ὅλως καὶ πουλε-
ρικὸ καθώς βλέπεις. Αὐτὰ ὅλα ψήνονται
τόρα. Ἐξαρτετος τόπος!

Εἶχα καθήση ἀπέναντι του, ἡ δὲ φλόξ
τῆς ἑστίας μοῦ ἐπύρωνε τὴν μύτην καὶ τὰ
μάργουλα.

— Ποῦ τὰ ηύρες αὐτὰ τὰ ξύλα; τὸν ἡ-
ρώτησα.

— Εύλα λαμπρά, ἀπήντησεν, ἀμάξι πε-
ρίφημο, κουπέ. Εἶνε τὸ βερνίκι του ποῦ
κάνει αὐτὴ τὴν φλόγα. Καλὸ σπῆτι δέ τό-
σο! . . .

Δὲν ἡμπορεῦσα νὰ κρατηθῶ. Ἡτον ἀ-
στειότατος ὁ χαμένος!

— Νὰ συλλογίσεις πῶς εἴνε Φῶτα!
ἐπανέλαβε μετ' ὄλιγον ἀγκανάκτων. Καὶ νὰ
μὴν ἔχῃς γυναικες νὰ γλεντίσῃς! Εἴπα νὰ
βάλουν ἔνα κουκί μέσα εἰς τὴν κοιλιά τῆς
χήνας! Μά, . . . χωρὶς γυναικες, ἀηδία! . . .

Καὶ ἐγώ, ως ἡχώ:

— 'Αηδία, ἀλήθεεχ! Τί νὰ σου κάμω
ὅμως! . . .

— Μπά! νὰ 'θρῆς.

— Τί, νὰ 'θρῶ;

— Νά, γυναικες.

— Γυναικες! 'Ετρελλαθηκες;

— Καὶ γεκτι τάχα ηύρα ἐγώ τὸ ρακί^{ἀποκάτω ἀπὸ μὲδιντί} καὶ τὴν σαμπάνια

1. Κατὰ τὸ δεῖπνον τῆς ἐπέρας τῶν Θεοφανίων
συνεθίζεται νὰ τίθεται ἐπόπει τῆς κοιλιάς του παρατί-
θεμένου πτηνοῦ ἢ ἀμυνοῦ ἢ πλακοῦντος κύαμος ἢ νό-
μισμα, ως ἐν τῇ ἡμέτερᾳ βασιλόπητῃ, εἰς οὓς τὴν
εὔρειν προσέχουν οἱ συνδαιτιμόνες.

ἀποκάτω ἀπὸ τὴν σκάλα; Μήπως εἴχα
κανένα νὰ μὲ δόηγησῃ; Μοῦ φαίνεται πῶς
εἰς εύκολωτερο νὰ 'θρεθῇ ἔνα φουστάνι.
Ψαζε!

Ομιλεῖ δὲ μετὰ τόσης σοβαρότητος καὶ
πεποιθήσεως, ωστε δὲν ἡδυνάμην νὰ ἐννο-
ήσω ἀντιτείνετο ἢ ὅχι.

— Μὲ κοροϊδεύεις; τὸν ἡρώτησα.
— Δὲν κοροϊδεύω ποτὲ ὅταν είμαι ἐν
ὑπηρεσία.

— Μὲ ποῦ 'τὸ διαβούλο θέλεις νὰ 'θρῶ
γυναικες;

— "Οπου θέλεις: Σὺ είσαι ὁ ἀρχηγός,
σὺ πρέπει νὰ 'θρῆς. Εξαπαντος θὰ ἔμειναν
δύο-τρες 'τὸ χωρό. 'Ανακάλυψε ταῖς
καὶ φέρταις.

— Ηγέρθην τὸ πῦρ ἔκαιεν ὑπερμέτρως.

— Θέλεις μὲδιντί; ἐπανέλαβεν ὁ Μαρ-
κᾶς.

— Λέγε.
— Ηγάπαινε νὰ 'θρῆς τὸν ἡρώτησα
τοῦ χωροῦ.

— Τὸν ἐφημέριον; Τί νὰ τὸν κάμω;
— Προσκάλεσέ τον νὰ φέρε μαζί καὶ
παρακαλεσέ τον νὰ φέρῃ μαζί του καὶ
καμμιὰ γυναικα.

— Τὸν ἐφημέριον! Γυναικα! Χά, χά, χα!!

— Δὲν γελῶ διόλου, εἰπεν ὁ Μαρκᾶς
μετ' ἀσυνήθους σπουδαιότητος. Πήγαινε
νὰ 'θρῆς τὸν παπά καὶ πές του τὶ μᾶς
συμβαίνει. Πρέπει νὰ πλήγητη φυσερά. Θὰ
ἐλθῃ. Μὲ πές του συγχρόνως ὅτι μᾶς
χρειάζεται καὶ μία τούλαχιστον γυναικα,
καθώς πρέπει ἐνοεῖται, διότι ὅλοι εἰμεθε
ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Τὴς ἐνορίτσας
του, θὰ τὴς ξέρῃ 'τὰ δάκτυλα. "Αν μᾶς
κανὴ καμμιέχ καὶ ἀν νοεύθης νὰ τὰ κατα-
φέρης θὰ σου τὴν εἰπῇ.

— Τὰ λές μὲ τὰ σωστά σου αὐτά;

— 'Αγαπητέ μου Γαράν, δὲν ὑπάρχει
κανένα ἐμπόδιον γιὰ νὰ τὸ κάμης. Θὰ εἴνε
ἀστειότατον. Εέρουμε νὰ ζήσουμε, δὲν
εἰν 'έτοι; Καὶ θὰ φερθοῦμε καθώς πρέπει.
Πές τὰ ὄνόματά μας του ἐφημερίου, κάμε
τον νὰ γελάσῃ, συγκίνησε τον, γυήτευσε
τον καὶ παράσυρέ τον!

— Είνε ἀδύνατον.

— 'Αλλὰ συλλογίσου λοιπόν, ἐπέμενεν
ὁ ἀχρετος, δόστις ἐγγάριζε καλῶς τὰς ἀδυ-
νημίας μου, πλησιάζων τὸ καθίσμα του,
συλλογίσου τι γενναῖον ποῦ θὰ ἡτο καὶ τι
εὐχαριστον νὰ τὸ διηγήται κανεὶς ἐπειτα!
Θὰ ώμιλούσεν ὅλος ὁ στρατός. Σκέψου τι
φήμην θ' ἀπελάμβανες!

— Ηρχίσα νὰ καμπτωμακι, ύφισταμενος
τὸν πειρασμὸν τοῦ ἐγχειρήματος.

— "Ελα, μικρέ μου Γαράν, ἐπανέλαβεν
ὁ πονηρὸς θωπευτικῶς. Σὺ είσαι ὁ ἀρχη-
γός του σώματος, σὺ μόνος ἡμπορεῖς νὰ
μεταβαθῇς καὶ νὰ εύρῃς τὸν ἀρχηγὸν τῆς
Ἐκκλησίας ἐν τῷ τόπῳ. Πήγαινε σὲ πα-
ρακαλῶ. Μετὰ τὸν πόλεμον, θὰ διηγηθῶ
τὸ ἐπεισόδιον εἰς στίχους, ἐν τῇ «Ἐπιθε-
ωρήσει τῶν Δύο Κόσμων». Σοῦ τὸ ὑπό-
σχομα. Είνε χρέος σου πρὸς τοὺς δινδρας
σου αὐτό. Δὲν τοὺς λυπάσαι ποῦ περπα-
τοῦν τόσο ἔνα μῆνα τόρα;

— Ποῦ είνε τὸ πρεσβυτέριον; ήρώτησα
ἐγειρόμενος.

— Πέρνεις τὸν δεύτερον δρόμον ἀριστερά. Εἰς τὴν ἄκραν του θὰ εὔρῃς μίαν λεωφόρον. Εἰς τὴν ἄκραν τῆς λεωφόρου κεῖται ἡ ἐκκλησία. Τὸ πρεσβυτέριον εἶναι δίπλα.

Καὶ ἐνῷ ἐξηρχόμην, τὸν ἥκουα φωνάζοντας ἀκόμη:

— Ασίθυησέ του τὰ φρυγτὰ γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξῃς τὴν ὅρεξ!

* * *

‘Ανεκάλυψα ἀκόπως τὴν μικρὰν οἰκίαν τοῦ ἀληθικοῦ, κειμένην πλαγίως ἀθλίας ἐκ πλίθων ἐκκλησίας. ‘Ηρχισα δὲ νὰ κτυπῶ τὴν θύραν τῆς διὰ τῆς πυγμῆς, διότι δὲν εἶχεν οὔτε κώδωναν οὔτε ρόπτρον, διεφωνή ἴσχυρὰ ἀνέκραζεν ἔσωθεν :

— Ποῖος εἶναι;

— Λοχίας τῶν Οὐσσάρων, ἀπήντησα.

Θόρυβος μοχλῶν καὶ συστρεφομένης κλειδὸς ἐπηκολούθησε, μετ' ὀλίγον δὲν ἐνέρθην ἀπέναντι ἱερέως ὑψηλοῦ καὶ χονδροῦ, μὲ προέχουσαν τὴν κοιλίαν στῆθος ἀθλητοῦ, χειράς παμμεγίστας ἐξερχομένας γυμνὰς ἀπὸ τῶν ἀνακεσυρμένων γειρίδων του, τὸ χρῶμα κατακόκκινον καὶ τὸ ύφος ἀγαθώτατον.

Τῷ ἔκαμα τὸ στρατιωτικὸν σχῆμα.

— Καλησπέρα, κύριε ἐφημέριε.

Εἶχε φοβηθῆ ἀπότην τινά, αἰφνιδίαν τυχὸν ἐπιδρομὴν νυκτοῦν ἀλητῶν, καὶ ἀπεκρίθη μειδῖῶν :

— Καλησπέρα, φίλε μου. Εἰσέλθετε!

Τὸν ἀληθινὸν δὲν τὸν ὄποιον ἔκκι: μικρὰ πυρά, ὅλως διάφορος τῆς καμίνου του Μαρκάς.

Μοῦ ἔδειξεν ἐν καθισμα καὶ μὲ ἡρώτησεν :

— Εἰς τὶ δύναμαι νὰ σᾶς χρησιμεύσω;

— Κύριε ἀβέβαιος, ἐπιτρέψατε μοὶ νὰ σᾶς συστηθῶ κατὰ πρῶτον.

Τῷ ἔτεινα δὲ τὸ ἐπισκεπτήριον μου, ἐφ' οὐ λαβών, αὐτό, ἀνέγνωσε χαμηλοφύνως : ‘Κόμης Δέ-Γαράν’.

— Εἴμεθα, κύριε ἀβέβαιος, ἐπανέλαβα, ἔνδεκα ἐν ὅλῳ ἐν τῷ χωρίῳ, οἱ πέντε φρουροῦντες καὶ οἱ ἄλλοι ἔξι ἐγκαθιδρυμένοι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀγνώστου τινός κατοίκου του χωρίου. Οἱ ἔξι αὐτοὶ ὄνομαζονται : Γεράν παρών ἐδῶ, Πέτρος δὲ Μαρκάς, Λουδοβίκος δὲ Πονδεζέλ, Βαρώνος δὲ Ετρελλί, Κάρολος Μασσουλινὸς δὲν οὐδὲ τοῦ ζωγράφου, καὶ Ιωσήφ Έρθρόν, νέος μουσικός. Ἐν ὄνοματι καὶ αὐτῶν καὶ ἐμοῦ, ἔρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μᾶς κάμητε τὴν τιμὴν νὰ συμφάγωμεν ἀπόφε. Θὰ εἶναι δεῖπνον τῶν Φώτων, κύριε ἐφημέριε, καὶ θέλομεν νὰ εἶναι ὀλίγον εὔθυμον.

‘Ο ιερεὺς ἐμειδία.

— Δὲν μοῦ φένεται νὰ εἶναι τόσον καὶ οὐδὲ διακεδάσσεως, ἐψιθύρισε.

— Μαχόμεθα σχεδὸν καθ' ἐκάστην, κύριε ἐφημέριε, τῷ ἀπήντησα. Δεκατέσσερες σύντροφοι μας ἐφονεύθησαν ἐν διαστήματι ἑνὸς μηνὸς, τρεῖς δὲ ἐχάσασμεν χθὲς μόλις ἀκόμη. Πόλεμος εἶναι. Παίζομεν κάθε στιγμὴν τὴν ζωὴν μας, δὲν ἔρχομεν τὸ δικαίωμα νὰ τὴν παίξωμεν εὐθύμως ; Εἴ-

μεθαὶ Γάλλοι καὶ ἀγαπῶμεν νὰ γελῶμεν καὶ γνωρίζομεν νὰ γελῶμεν πάντοι. Οἱ πατέρες μας ἔγέλων καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ικριώματος! Απόφε μας ἤλθε νὰ ζεσκάσουμε λίγο, ως ἀνθρώποι καθὼς πρέπει καὶ σχι: ως σταυρωτῆδες, μὲ ἐννοεῖτε; “Εχομεν δίκαιον;

— Δικαιότατον, φίλε μου, μοὶ ἀπερίθητη ζωηρῶς, καὶ δέχομαι μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως τὴν πρότασιν σας.

Καὶ ἐφώναξεν :

— Ερμινία!

Γρατζ χωρική, χυφή, ρικνή, φρικώδης ἐπεφάνη καὶ ἥρωτησε :

— Τί εἶναι;

— Απόφε δὲν τρώγω ἐδῶ, κόρη μου.

— Καὶ ποῦ τρώτε λοιπόν;

— Μὲ τοὺς κα. Οὐσσάρους.

Βλέπων τὴν γρατζαν, μόλις ἐκράτούμην νὰ τῷ εἶπω: «Φέρετε μαζὶ καὶ τὴν ὑπέρτριαν σας διὰ νὰ ἰδοῦμε τὰ μοῦτρα ποῦ θὰ κύμη δι Μαρκάς» ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων.

— Ερ' φ καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸν ἐρωτήσω:

— Μεταξὺ τῶν ἀπομεινάντων ἐν τῷ χωρίῳ ἐνοριτῶν σας, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἡ καμπίκη δι νὰ δύναμαι νὰ προσκαλέσω ἐπίσης;

— Ο ιερεὺς ἔδιστασεν, ἐσκέφθη καὶ ἀπέφανθη :

— Οχι. Κανεὶς!

— Αλλ' ἐγὼ ἐπέμεινα:

— Κανεὶς! “Ας ἵδωμεν πρωσπαθήσατε νὰ ἐνθυμηθῆτε, κύριε ἐφημέριε. Θὰ ἡτο ωραῖον νὰ εἶχομεν καὶ κυρίας. Εννοῶ οἰκογενείας, ἀνδρόγυνα! Πώς νὰ σᾶς εἰπῶ; Νά, δὲ ἀρτοποίος μὲ τὴν σύζυγόν του, δι παντοπώλης, δὲ... δὲ... δὲ ωρολογοποιός, δὲ... δὲ... δὲ ποδηλατοποιός, δὲ... δὲ φρεμακοποιός μετὰ τῆς κυρίας φρεμακοποιού... . Τὸ τραπέζι μας εἶναι καλόν, ἔχομεν λαμπρὸν κρύσι, θὰ εἴμεθα δὲ κατευχαριστημένοι σὰν ἀρίναμεν μίαν καλὴν ἀνάμνησιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τόπου.

— Ο ἐφημέριος ἐσκέφθη ἐπὶ μακρόν καὶ ἐπινέλαθεν ἀποφρασιτικῶς :

— Οχι, κανεὶς!

— Ηρχισα νὰ γελῶ.

— Νὰ παρ' ἡ ὄργη! Πώς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν ὑπάρχῃ εἰς τὸ χωρίον κανεὶς δήμαρχος νυμφευμένος, κανεὶς πάρεδρος, κανεὶς δημοτικὸς σύμβουλος, κανεὶς διδάσκαλος νυμφευμένος; Θὰ εἶναι κορίμα νὰ μὴν ἔχωμεν κυρίας εἰς τὸ τραπέζι!

— Οχι, δὲλαι αἱ κυρίαι ἀνεχώρησαν.

— Δὲν ὑπάρχει λοιπόν εἰς δὲλον αὐτὸν τὸν τόπον καμπίκη καλὴ νοικοκυρά μὲ τὸν νοικοκύρην της, εἰς τοὺς διποίους νὰ δυνηθῶμεν νὰ κάμωμεν αὐτὴν τὴν εὐχαριστησίαν; Διότι θὰ ἡτο πραγματικὴ εὐχαριστησίας δὲι αὐτοὺς ὑπὸ τὰς παρούσας περιστάσεις....

— Αλλὰ διακόπτων με αἴφνιδίως δι ιερεὺς ἡρξατο γελῶν γέλωτα βίσιον, δστις ἀνεκίνει αὐτὸν δλόκηρον, καὶ κραυγάζων :

— “Α! χα! χα! ἀ! ἀ!, ἔχω-ὅ, τι σᾶς χρειάζεται. Χριστὲ καὶ Παναγία, ἔχω ὅ, τι σᾶς χρειάζεται. “Α! ἀ! ἀ! Θὰ γελάσουμε λιγάκι, παιδείς μου, θὰ γελάσουμε.. Καὶ θὰ εὐχαριστηθοῦν, ω, θὰ κατευχαριστη-

θοῦν... ”Α! χα, χα! ἀ! ἀ! Ποῦ κατελύτατε;

Τῷ περιέγραψα ἐν συντόμῳ τὴν οἰκίαν.

— Καλά. Εἶνε τὸ σπήτη τοῦ κυρίου Βερτέν-Λαβάλ. Θὰ ἔλθω μετὰ μισήν ώραν μὲ τέσσαρας κυρίας!... ”Α! ἀ! ἀ! χα!... Τέσσαρας κυρίας!...

Καὶ ἔσηλθε μαζί μου, γελῶν πάντοτε, καὶ μὲ ἀρῆκεν ἐπαναλαμβάνων:

— Καλά, μετὰ μισή ώρα, εἰς τὸ σπήτη τοῦ Βερτέν-Λαβάλ.

— Επέστρεψα εἰς τὸ κατάλυμά μας γρήγορα, ἐκπεπληγμένος καὶ περίεργος νὰ ἰδω τὸ ἀποθησόμενον.

— Πόσα πράτα; ηρχισε φωνάζων δι Μαρκάς, μόλις μὲ εἶδεν.

— Ενδεκα. Εἴμεθα δέξιοις πέτρα καὶ τέσσαρες κυρίαι ενδεκα.

— Εμεινεν ἀποσθολωμένος δι Μαρκάς. Εθριάμβευα.

— Τέσσαρες κυρίαι; Είπες τέσσαρες κυρίαι;

— Είπα τέσσαρες κυρίαι.

— Γυναῖκες ἀληθιναίς;

— Αληθιναίς γυναῖκες.

— Εὔγε! τὰ συγχαρητήριά μου!

— Τὰ δέχομαι. Μοῦ ἀξίζουν.

— Ο Μαρκάς κατέλιπε τὴν ἔδραν του καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν, διέκρινα δὲ ἐν τῷ δλλφ δωματίῳ ώραῖον λευκότατον τραπέζιον δημοτικὸν ἐπὶ τραπέζης περιζώματα καναπές ἀπόφρασις επιπλέοντας ποτήρια καὶ πινάκια.

— Θὰ εἶναι καὶ γυναῖκες! ἐκράγασεν δι Μαρκάς.

Οι δὲ τρεῖς ἀνδρες ηρχισαν νὰ χορεύουν γύρω τῆς τραπέζης χειροκροτοῦντες δι' ὅλων τῶν δυνάμεων των.

— Επεται τὸ τέλος.

M. M.

Η ΑΡΚΤΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ

SOLLOHOUB

Συνέχεια. Τέλειον φύλλον.

Δ'

Οι μελλοντικοί.

Οι πρίγκηψ Μπουραμπατώφ ἡτο ἀληθεῖς τείς τῶν ώραιοτέρων καὶ εὐγενεστέρων νέων τῆς Πετρουπόλεως. Τὸ ωραῖον καὶ ἔρεσην ποτὸν ἐξωτερικόν του, τὸ διασυγένεια καὶ πεφωτισμένον πνεῦμα του, αἱ ὑψηλαῖ καὶ διακεκριμέναι σχέσεις, δὲ διετήρει, καθίστων αὐτὸν ἐν τῶν σημαντικωτέρων προσώπων τῆς κοινωνίας, ούτινος τὴν σχέσιν πάντες ἐπεζήτουν.

Περιηγηθεὶς διαφέροντα μέρη τῆς τε Εύρωπης καὶ τῆς Ασίας, ἐπανηλθε μετὰ τινα καιρὸν εἰς Πετρούπολιν, ἐνθα διαρκῶς ἀποκατέστη, διάγων τινα πυλυτελῆ, καίτοι — ως ἔλεγον αἱ κακαὶ γλώσσαι — τὰ οἰκονομικά του δὲν ἦσαν εἰς εὐάρεστον κατάστασιν.